

Sygn. akt II Ka 565/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Agnieszka Nowakowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marka Sowy

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art.178a§2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Hrubieszowie

z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt II K 270/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczenie o środku karnym – zakazie prowadzenia pojazdów nie mechanicznych po sformułowaniu „nie mechanicznych” uzupełnia o słowa : „w ruchu lądowym” ;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś wydatkami w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 565/13

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Prokurator Rejonowy w Hrubieszowie oskarżył **M. K.** o to, że:

w dniu 28 lutego 2013 roku D. powiatu (...) kierował rowerem po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,55 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k..

Do aktu oskarżenia prokurator dołączył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy – w trybie art. 335 § 1 k.k. i we wniosku tym zawarł m.in. uzgodniony z oskarżonym wniosek o orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Sąd Rejonowy w Hrubieszowie wyrokiem z dnia 22 maja 2013 roku wydanym na posiedzeniu w trybie art. 335 k.p.k. uznał oskarżonego **M. K.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 2 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym;

na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec M. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nie mechanicznych na okres 1 roku;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację w tej sprawie wywiódł Prokurator Rejonowy w Hrubieszowie.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym na korzyść oskarżonego M. K., zaś powołując się na przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegającą na orzeczeniu odmiennie co do środka karnego określonego w art. 42 § 2 k.k. niż zawarto to w uwzględnionym przez Sąd wniosku złożonym w trybie art. 335 k.p.k., pomimo nieskierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, co spowodowało, iż obraza ta miała wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc ten zarzut na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy M. K. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Hrubieszowie.

Obecny na rozprawie apelacyjnej prokurator wnosił o zmianę wyroku przez umieszczenie sformułowania „w ruchu lądowym” w treści orzeczenia o środku karnym i utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Uzasadnienie prawne:

Na wstępie należy zauważyć, iż żaden przepis obowiązującego kodeksu postępowania karnego nie wyłącza ogólnych zasad rozpoznawania środków odwoławczych, w szczególności apelacji, wnoszonych od wyroków wydawanych w trybie przewidzianym w art. 343 k.p.k. i art. 387 k.p.k., a nawet przepis art. 434 § 3 k.p.k. w stosunku do tego rodzaju orzeczeń ogranicza zakaz reformationis in peius. Wobec tego, zdaniem Sądu, apelację w niniejszej sprawie w zakresie jej wniosku apelacyjnego należy oceniać przez pryzmat jej zakresu i podniesionych zarzutów.

Wniesienie apelacji w tej sprawie było trafne i wręcz konieczne, bowiem treść wyroku wydanego w trybie art. 335 k.p.k. odbiega od treści uzgodnionego z oskarżonym, wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego. Prokurator stwierdziwszy tę różnicę, prawidłowo zaskarżył wyrok jedynie w zakresie orzeczenia o środku karnym, bowiem Sąd jedynie w orzeczeniu o zakazie prowadzenia pojazdów nie mechanicznych, błąd ów popełnił (nie określając, ruchu jakich pojazdów zakaz ma dotyczyć). Apelacja prawidłowo więc określa zakres zaskarżenia: „w części” i jej kierunek: „na korzyść oskarżonego”. Prawidłowo jest również sformułowany zarzut apelacji, jednak jej wniosek zdaniem Sądu jest zbyt daleko idący. Sam fakt bowiem, że zaskarżony wyrok został wydany w trybie art. 335 k.p.k. (art. 343 k.p.k.) nie implikuje konieczności uchylania całego wyroku przy stwierdzeniu drobnych błędów w jego treści i w sytuacji zaskarżenia wyroku w części dotyczącej kary. Fakt zaskarżenia wyroku w części dotyczącej ogólnie rzecz ujmując - kary – może być podstawą wniosku apelacyjnego o uchylenie wyroku ale jedynie w części obejmującej orzeczenie o karze, skoro przepisy procedury karnej taki zakres uchylenia przewidują.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że dostrzeżony w treści wyroku błąd (brak sformułowania: „w ruchu lądowym” w orzeczeniu o środku karnym) nie jest wynikiem świadomego negowania przez Sąd treści wniosku prokuratora i łamania uzgodnień pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. Analiza treści wyroku oraz jego uzasadnienie daje podstawę uznania, że jest to błąd wynikający z pośpiechu ewentualnie nieuwagi. Do takiej

konstatacji prowadzi analiza faktów takich jak to, że wniosek prokuratora został uwzględniony i wyrok przez Sąd został wydany, zaś istotne elementy wniosku prokuratora zostały przez Sąd uwzględnione.

Uchybienie stwierdzone w treści zaskarżonego wyroku jest możliwe do konwalidacji orzeczeniem odwoławczym, bowiem po pierwsze: zmiana nie łamie uzgodnień pomiędzy oskarżonym a prokuratorem zawartych we wniosku prokuratora o wydanie wyroku w trybie art. 335 k.p.k., po drugie zmiana ta doprowadzi do uzgodnienia treści wyroku z wnioskiem prokuratora, a po trzecie nie jest negowana przez oskarżonego, który nie pojął żadnych działań, których celem byłoby podważenie ustaleń będących podwaliną wniosku prokuratora. Oskarżony nie był obecny na posiedzeniu Sądu Rejonowego (mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie), nie sformułował żadnych uwag ani zarzutów co do treści apelacji (której odpis został mu doręczony), ani też nie był obecny na rozprawie apelacyjnej (również prawidłowo zawiadomiony o jej terminie). Bezczynność oskarżonego wskazuje, że nie jest jego intencją prowadzenie procesu w tej sprawie na ogólnych zasadach i że akceptuje on zawarte z prokuratorem porozumienie.

Należy zauważyć, że zmiana treści orzeczenia o środku karnym – zakazie prowadzenia pojazdów nie mechanicznych, poprzez dodanie sformułowania „w ruchu lądowym” jest zmianą na korzyść oskarżonego (zawęża zakres zakazu), nie narusza żadnych przepisów ani zasad postępowania karnego, a zasady ekonomiki procesowej wręcz sprzeciwiają się ponownemu prowadzeniu postępowania w tej sprawie od początku, skoro przyjęta w toku postępowania odwoławczego zmiana zaskarżonego orzeczenia odniesie w rezultacie ten sam skutek co ponowne prowadzenie procesu, jak pierwotnie w apelacji wnioskował skarżący.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, w zakresie orzeczenia o środku karnym, poprzez dodanie po słowach: „nie mechanicznych” sformułowania: „w ruchu lądowym”.

Analiza akt sprawy i treści zaskarżonego wyroku nie dała podstaw do dalszych ingerencji odwoławczych w treść orzeczenia, wobec czego wyrok w pozostałej części został utrzymany w mocy.

Również analiza sprawy w przyzmacie treści art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. nie wskazuje na konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia, a analiza treści wyroku dokonana przez Sąd odwoławczy dotyczyła również kary orzeczonej wobec oskarżonego, poza zakresem orzeczenia o środku karnym i nie dała podstaw do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara sprzeciwia się przesłankom i dyrektywom z art. 53 k.k..

Ponieważ postępowanie odwoławcze toczyło się w wyniku apelacji wniesionej przez prokuratora, a zaskarżone uchybienie stwierdzone w wyroku w żadnym stopniu nie wynikało z działań lub woli oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. stosując zasady słuszności zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. określił, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.